

Poletje.

Kmetič in solnce.

„Aj ti žarko solnce,
dober dan!
Saj mi posušiš otavo,
da zvečer jo spravim v stan?“

Solnce se je nasmehljalo:
„Dobro, kmet,
svojo deco, vroče žarke,
pošljem k travici v poset!—“

Solnčece in kmetič
govorila sta tako,
veter skrit med drevjem
vzkliknil je: „Ho, ho!“

Čakaj kmetič, čakaj,
misliš, solnčeca obraz,
misliš, več premore
kakor veter jaz!

Ako jaz mu ne pustim,
ne premore nič. —
Ne veruješ? . . .
Ti pripeljem prič!“ —

In odšel je veter
pesmico pojoč:
„Oj, velika, oj velika,
kmet, je moja moč! —“

Prišel k morju je in rekel:
„Čuj, oblakov daj,
da zakrijem solnce
in njegov sijaj!“

Ni prišlo še solnce
na zenit,
že obraz njegov z oblaki
črnimi je bil zakrit.

Veter se smejal je:
„Kmetič, hohoho,
vsakikrat, če name zabiš,
ti napravil bom tako!“

V poletni noči.

Mimo vrbe v tiho noč
potok žubori,
pa se čudom čudi,
da že vrba spi.

Zdaj pa zdaj poljubi
njene veje val,
kot bi hotel reči:
„Kdo bi v taki noči spal!“

Tisoč zvezdic raz nebo
sladko se smehlja,
slednji žarek njih se z nami
tja do dne igra . . .

Daj ti, vrba sestrica,
vzbudi se in čuj,
pa z menoj prelepo
kresno noč praznuj! —“

Počitnice.

Julij z vročim solncem
se je prismehljajal,
pa nas iz zatohlih
šolskih sob pregnal.

O zato zapojmo
pesmico glasno,
da odmevala ubrano
daleč, daleč bo:

„Bog te živi, vroči julij,
Bog te živi, solnčece,
ki prinesla sta vesele
nam počitnice.“

Pesem o klasu.

V večerni čas
je zašumel
pšenični klas:

„Nabrusi spet,
žanjica, srp
in pridi žet!

Dovolj sem zrel
in lep, da kmet
me bo vesel.

Ne čakaj nič,
ne veš, da vrabec
je tatič?

En samcat dan
in klas stoter
bo ves obran!

A v dnevih dveh
in v dnevih treh,
kak bo uspeh? —

Želodček vsak
pač bo težak,
a klas — lehak! . . .

Zato le v skrb
in že nocoj
nabrusi srp! —“

Ne bom več klepal kose . . .

„Ne bom več klepal kose,“
je menil ded, obložen z leti,
in v daljo se zagledal je
in je začel ihteti . . .

„Otroci moji, ženo vidim,
ki bliža se s koso čez rame,
in veste, veste kosa ta
odbrana je, oh, zame! —“

Ob jagodah.

Oj ti solnčece žareče,
hvala, hvala ti,
da si v jagodovo cvetje
zrlo gorke dni.

Glej, sedaj se smeje
nam nasproti sad,
ličen, rdeč in sladek,
kakor jutro mlad.

Oj ti solnčece žareče,
sveti, sveti raz nebo
in napravi z drugim cvetjem
tudi nam tako!

Jos. Lavrenčič.

Svatba.

Maki rdeči prek polja —
moji svatje in drugovi,
Bog jih blagoslovi!

In njegova sestrice,
vitka rž tja prek poljá —
to nevesta je mojá.

In devojčice plavice
modrooke so družice.
Krivi otec, beli slak,
to je moj veseli svak.

Gremo na poroko
na goro visoko,
hej, kolibica zelena
že nas čaka opletena!

Cvetko Gorjančev.

